

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

Птица-шивачъ

Въ Индия се вжди една птица, която тамошните жители наричатъ „птица а-шивачъ“. Тази птица си прави гнѣздо по следующия начинъ:

Намира голѣмъ листъ и пробива съ човката си дупки въ страните му. Следъ това намира подходяща сламка отъ нѣкое растение и я прокарва презъ дупките. По тоя начинъ тя съшива двете страни на листа и получава нѣщо като фуния. После слага вътре перушина и вълна и така приготвя гнѣздото си. Когато не намѣри голѣмъ листъ, тя съшива страните на два листа, които по-рано прилепя единъ до другъ, за да пробие дупките.

Подарѣкъ

— Келнеръ, подъ масата изтървахъ 50 стотинки. Ако ги намѣришъ дай ми ги. Ако не ги намѣришъ, можешъ да си ги задържишъ за бакшишъ.

Омръзна на вълка да мѣкне все стария си орѣфанъ кожухъ. Поискала му се да си ушие новъ.

Тръгналъ да разпитва за най-добрия майсторъ кожухаръ.

Едни го пращали при козела, други при язовеца, а трети му похвалили таралежа. Но Кумчо Вълчо все не имъ харесвалъ работата.

Най-после котката му рекла:

— Слушай, Вълчо, по-добъръ шивачъ отъ кучето не ще намѣришъ. Чудесни шуби умѣе да прави. Само, че скъпо взема за шевъ.

— За пари и дума да не става, Бѣланке, — зарадвалъ се Вълчо. — Колкото ми поиска ще му заплатя. Само искамъ да ми докара кожуха. Като моята дреха другъ не ща да има въ цѣлата гора...

— Щомъ е тъй, още сега да отидемъ при кучето.

Отишли.

— Добъръ день, майсторе, дойдохъ да си поржчамъ при тебе една шуба.

— Добре, ще ти ушия, Вълчо. Ще носишъ такъвъ кожухъ, какъвто никой отъ твоите побратими не е слагалъ на гърба си, — започнало да хвали кучето, — само, че... соленичко ще ти излѣзе.

— Знамъ... знамъ, — прекъсналъ го вълка... Бѣлана ми каза, че вземашъ скъпо за шевъ... Но азъ съмъ богатъ. Не ми е жалъ да заплатя повечко, само да ми ушиешъ хубаво кожухчето...

— Тогава да ти взема мѣрка, Вълчо.

— Колко кожи ще отидатъ за шу-

Дѣдо Пело отъ нашето село

Всепознатъ е дѣдо Пело съсъ шкембето си въвъ село.

Като кашли, като пѣе, или почне да се смѣе,

друга му се тамъ шкембето, сжщо както на прасето

гдето има чичо Нено въ кочината — огоено.

Щомъ си сръбне, пѣкъ, ракия, стжпва като чорбаджия

за да кажатъ всички въ село: — Погледнете дѣдо Пело

има той глава, дъртака, не за два, а четири крака.

Любомиръ Дойчевъ

НАШИТЪ КОНКУРСИ

Първи конкурсъ

Съобщете [авторитѣ на следните книги:

1. Янъ Бибиянъ,
2. Чикъ-Чирикъ,
3. Търкулната годинка,
4. Божиятъ ратай,
5. Мешко и братъ му Таралежко,
6. Златно сърдце,
7. Малкия добруджанецъ,
8. Зозо,
9. Горското дете,
10. Палавците отъ кантона.

Който съобщи имената на българските писатели, които сж написали горните книги, ще получи единъ ржченъ часовникъ за 400 лева, по жребие. Участвувайте въ конкурса!

Азъ обичамъ мама, защото
тя ми мие зѣбките съ
Сухата паста за зѣби

Лолла

И за това тѣ ми сж винаги
здрави и бѣли

Кучето шивачъ

(Литвийска народна приказка)

бата? — попиталъ Кумчо Вълчо и се приготвилъ да му взематъ мѣрка.

— Деветъ за шубата и десетъ за яката, — рекло кучето.

— Добре.

Донесълъ вълкътъ деветъ агнета за шубата и десетъ за яката.

— Ами кога да дойда да си взема шубата?

— Следъ половинъ година, по-рано не може, рекло кучето и се усмихнало подъ мустакъ.

Отишелъ се глупавиятъ вълкъ. Кучето изяло агнетата, окачило кожата

на плета, а за шубата и не помислило да седне да я ушие.

Следъ половинъ година вълкътъ дошелъ за шубата.

— Дойдохъ да си прибера шубата майсторе.

— Каква шуба?

— Слушай, не се шегувай, кожухарю... Шубата си искамъ, — настоявалъ вълка и се озърталъ по празната ода. — Толкова агнешки кожи ти дадохъ! Шубата по-скоро ми дай!

— Никакви кожи не съмъ вземалъ отъ тебе — засуквало го кучето. — Погрѣшно сж те изпратили при мене.

— Ще ми дадешъ ли шубата или не? — озѣбилъ се вълка и окорилъ сърдито очи...

Разбрало кучето съ кого има работа поогледало се насамъ, натамъ, па хукнало презъ вратата. Подгонилъ го вълкътъ. Хемъ тича по-дире му хемъ вика колкото му гласъ държи...

— Върни ми деветѣтъхъ кожи за кожуха и десетѣтъхъ за яката-а-а!

А кучето съ изплезенъ езикъ тичало напредъ и се чудило кжде да се укрива отъ гнѣва му.

Отъ този день вълкътъ и кучето се ненавиждатъ. Зърне ли куче, все за шубата си спомня, вие злобно и гледа да го захване за шията.

А кучето се зѣби, хвърля се отгоре му и яростно рѣмжи, сякашъ дере агнешки кожи.

превела: Веса Паспалеева.